

Fájdalommal tudatjuk mindazokkal, akik ismerték és szerették, hogy

Dr. Terestyéni Ferenc

egyetemi adjunktus

1971. november 24-én, életének 58-ik évében, hosszú szenvedés után elhunyt.

Temetése 1971. december 7-én, 13.30-kor lesz a **Farkasréti temetőben**.

Budapest, 1971. november.

EMLÉKÉT SZERETETTEL ŐRIZZÜK!

Gyászolják:

szerető felesége: szül. Lakics Matild, fia: Tamás, fivére: Czigli Antal és családja, rokonai,
barátai és munkatársai.

Lakáscím: Bp., XI., Villányi út 95.

nyv 13

Dr. Terestyéni Ferenc

igazgató (1948-49)

1913-ban született a vas-megyei Ivánegerszegen (ma: Vasegerszeg).

1933-ban érettségizett a kőszegi Szent Benedek rendi kat. Ferenc József gimnáziumban (ma: Jurisich Miklós Gimnázium).

A Pannonhalmi Szent Gellért Főiskola bencés papnövendékeként kezdte meg egyetemi tanulmányait (közben eredeti családi nevét - Czigli - 1934-ben Terestyénire változtatta), és 1940-ben a Budapesti Pázmány Péter Tudomány Egyetem (ma: Eötvös Lőránd Tudomány Egyetem) Bölcsészettudományi Karán szerzett tanári diplomát magyar nyelv és irodalomból és francia nyelv és irodalomból.

1940-ben óraadó, majd 1941-ben helyettes tanárként dolgozott a Ciszterci rend budapesti Szent Imre Gimnáziumában (a későbbi József Attila Gimnáziumban).

1942 májusában doktorált a Pázmány Péter Tud. Egyetemen magyar nyelv és irodalomból. Ugyanebben az évben kinevezték a Szent Imre Gimnázium rendes tanárává. Magyar nyelvet és irodalmat, francia nyelvet - a háború után angolt is - tanított.

1944-ben megnősült. Felesége, szül. Lakics Matild (1914-1992) műszaki rajzoló és adminisztrátori munkakörökben dolgozott. (Egyetlen gyermekük, Terestyéni Tamás, aki jelenleg az MTA-ELTE Kommunikációelméleti Kutatócsoport tudományos főmunkatársa, és a Jel-Kép című folyóirat főszerkesztője, szintén szorosan kötődik a József Attila Gimnáziumhoz: 1964-ben ott érettségizett.)

1948 júniusában igazgatói megbízást kapott az ezen évtől állami gimnáziummá minősített intézményben, majd 1950 márciusától az igazgató-helyettesi teendőket látta el.

1952 augusztusától a budapesti (Eötvös Lóránd) Tudomány Egyetem Bölcsészettudományi Karának magyar nyelvészeti tanszékén adjunktusként oktatott és végzett tudományos kutatómunkát.

Érdeklődésének és kutatói tevékenységének középpontjában a leíró és történeti stilisztika állt. Ezen a területen számos publikációja látott napvilágot (például: Adalékok 1848 politikai nyelvéhez. *Magyar Nyelv*, XLIX (1953) 83-117. 129-164.; Az állami élet nyelve. In: Pais Dezső (szerk.) *Nyelvünk a reformkorban*. Akadémiai Kiadó, Budapest, 1955.; A melléknév jelzői szerepének és stilisztikai értékének fejlődése a romantizmus korában. *Pais Emlékkönyv*, Budapest, 1956.; Irodalmi nyelvünknek egy mondattani jelensége a Tudományos Gyűjtemény első évtizedének tükrében. *Magyar Nyelvőr*, LXXXI (1957) 479-85.; (szerkesztőként és társszerzőként) *Nyelvtan - stílus - szónoklás*. Kossuth Könyvkiadó, Budapest, 1960.; stb.), de értekezett általános nyelvészeti és szemantikai tárgykörökben is. Munkái közül a legnagyobb ismertségre az általa szerkesztett és Fábián Pállal és Szathmári Istvánnal közösen írt *A magyar stilisztika vázlata* című könyv (Budapest, Tankönyvkiadó, 1958.) tett szert, amely a kilencvenes évek elejéig többször is kiadásra került.

A hatvanas évek közepétől aktivitását egyre jobban korlátozta elhatalmasodó betegsége, amely 1971-ben a halálához vezetett.